

KEES SMEELE IS AL MEER DAN 40 JAAR SALESIAANS MISSIONARIS IN CONGO. IN DE HOOFDSTAD KINSHASA GEEFT HIJ OP DE TECHNISCHE SCHOOL NOG EEN PAAR LESSEN EN HIJ 'DOET' DE FINANCIËN. KEES WERD ONLANGS 75 JAAR. IEDERE ZOMER KOMT HIJ NAAR NEDERLAND VOOR EEN MEDISCHE CHECK-UP. DIT JAAR WERD HIJ AAN ZIJN STEMBANDEN GEOPEREERD. HOE LEERDE KEES DON BOSCO KENNEN? EN HOE WERD HIJ AL DIE JAREN DOOR HEM GEÏNSPIREERD?

DOOR JOOST MIDDELHOFF

Op school kreeg ik het boek van pater Charles Dury over het leven van Don Bosco in handen. Het sprak me zo aan dat ik dacht: "Dit is het, met hem ga ik in zee. Met hem wil ik verder leven en werken". Na de nodige etappes werd ik salesiaan van Don Bosco. Dat was nog maar een begin en ik moest nog volwassen worden. Nu, na 56 jaar, begrijp ik hem en zijn opvolgers veel beter en word ik nog steeds door hen geïnspireerd. Mijn geloof is er door gegroeid. Zijn manier van leven, luisteren en stimuleren probeer ik nog steeds te volgen in mijn werk mét en vóór de jeugd in Afrika. Al die jaren ben ik steeds beter gaan zien wat Don Bosco eigenlijk bedoelde. Luisteren naar de jeugd is zo belangrijk. 'Ik heb even geen tijd voor je' bestaat eigenlijk niet. Don Bosco zei ooit tegen een medebroeder: "Je zou wat olie moeten kopen". "Waarom?", vroeg hij. "Je deur piept zo. De jongens durven niet bij je binnen te komen". Don Bosco wilde zeggen: je moet wat meer contact zoeken met hen. Dat was écht Don Bosco: zijn medewerkers aansporen om liefdevol en open te zijn.

Dat is wat ik ook probeer in Congo: openstaan en luisteren naar wat de leerlingen en straatkinderen te vertellen hebben. Ik heb jaren met stenen en beton

gebouwd, maar daarom ben jezelf nog niet van beton. Iedereen heeft van tijd tot tijd een luisterend en begripvol oor nodig. En bemoediging. Werken mét en vóór straatkinderen is niet eenvoudig, maar wel dankbaar. Natuurlijk kunnen wij de hele wereld niet veranderen. Maar wel onze omgeving en de sfeer. Het gaat om mensen, medemensen, die ook recht hebben op wat geluk. In moeilijke tijden zeg ik altijd tegen Don Bosco: "Het is jouw werk, ik ben maar een hulpje hoor". Maar Don Bosco en Maria, onze moeder, zijn er altijd, als het even niet meevalt.

Soms vragen mensen: Wanneer blijf je nu voorgoed in Nederland? Wat een vraag... Ze kunnen beter vragen: Wanneer gaat je vliegtuig weer om zo snel mogelijk bij je mensen te zijn? Na zoveel jaar kun je de mensen daar niet zomaar loslaten. Zij hebben niet alleen ons nodig, maar ik heb ook hen nodig. We moeten samen werken aan een betere toekomst. Ik dank Don Bosco dat ik daar mag werken en de mensen, jong en oud, wat toekomstmuziek mag brengen. En mijn Afrikaanse medebroeders nog steeds kan bemoedigen en aansporen om hun eigen volk lief te hebben. Don Bosco is mijn hele leven al 'mijn vedette' en dat is hij nog steeds...